

os for at naa til bedre Forhold. Dog skal jeg kort omtale de Beskyldninger, der af Ordføreren for Reformpartiet ere rettede mod det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) for, at han havde rettet uretfærdige Beskyldninger mod Forstanderinden. Først dette, at den ærede Ordfører sagde, at der var ikke Fugls Føde i den ret graverende Beskyldning, der var fremkommen mod Fru Bransholm, at hun var kønslig abnorm, og dernæst sagde han, at man skyldte hende al den Oprejsning, det var muligt at give hende; vi maatte for vor egen Skyld gøre det, fordi vi alle vare udsatte for at blive beskyldte for det samme, naar hun kunde blive det.

Det ærede Medlem appellerede til Dansk Kvindesamfund om at tage Affære i denne Sag. Det tror jeg virkelig ogsaa, Dansk Kvindesamfund burde, men paa et ganske andet Grundlag. Thi hvad sige Forhørene, hvad har den ærede Ordfører for Reformpartiet læst af Forhørere? Har han læst, at Fru Bransholm, før hun blev Forstanderinde, og mens hun var Lærerinde i Viborg, blev kaldt ind for den tilsynshavende for Skolen, Skoleinspektøren, der sagde til hende: De maa være forsigtig i Deres Forhold overfor andre Kvinder, thi Deres Adfærd kan give Anledning til Misforstaaelse. Det var ikke Socialdemokraterne, det var Forstanderen for Skolen, der sagde: Vær forsigtig, Deres Forhold overfor Kvinder kan give Anledning til Misforstaaelse, voksne Mænd og Kvinder sige: De har Kærester. Det var paa et Tidspunkt, hvor der ikke var Tale om at rette noget Angreb paa hende, hun sad som Lærerinde i Viborg. Forhørene fortælle, at denne Kvinde havde en Veninde, og da hun saa fik sig en anden Veninde, brød den gamle Veninde fuldstændig Forholdet, der kunde ikke være tre i denne Venskabskæde. Nu ved jeg meget vel, at der indenfor Indre Mission er en stærk Udfoldelse af Venskabsytringer, og det at sidde paa Skødet af hinanden og kysse hinanden er meget almindeligt, og jeg ser heller ikke noget galt i, at to Kvinder dele Seng sammen, og det vilde vel ogsaa være forkert at angribe dette. Men jeg vil holde mig til, at en Forstander for en Skole fandt sig foranlediget til at advare denne Kvinde paa den omtalte Maade, og til, at Venskabet med en anden Kvinde afbrydes, fordi der ikke er Plads for tre i dette Venskabsforhold. Jeg vil spørge den ærede Ordfører: Har han nogensinde faaet en saadan Advarsel? Har han faaet at vide af sin tilsynshavende, at han skal være forsigtig i Forholdet overfor

Mænd? Saa vil jeg erkende, at han er udsat for at blive Genstand for den samme Beskyldning, som er bleven rettet mod Fru Bransholm.

Det har givet Anledning til Beklagelser, at der er kommet saadanne Beskyldninger frem mod en Kvinde. Det er sikkert, at Beskyldningerne ere urigtige, men paa den anden Side maa det fremhæves, at det er hendes eget uforsigtige Forhold, der har været Skyld deri. Hvis den ærede Ordfører, der selv er Lærer i Folkeskolen, havde faaet en saadan Advarsel af dem, der havde Tilsyn med ham, vilde han, hvis en saadan Beskyldning blev fremsat offentligt, selv have været ude om det. Derfor synes jeg, der ikke er Grund til at gaa saa haardt i Rette med nogen, fordi saadanne i sig selv beklagelige Beskyldninger ere fremkomne, naar den paagældende selv har givet Anledning til, at de ere blevne rejste. Jeg tror derfor nok, at der var Anledning for Dansk Kvindesamfund til at tage Affære, da Dansk Kvindesamfund jo ved tidligere Lejligheder har vist Interesse for ulykkeligt stillede Børn. Men jeg er vis paa, at ikke en eneste indenfor Dansk Kvindesamfunds Ledelse vilde have fundet sig foranlediget til at skride ind mod det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds for hans Beskyldninger mod Fru Bransholm.

Hvad jeg finder, er værst i dette Forhold, er, at Fru Bransholm i sin Tid er bleven Forstanderinde for et Børnehjem, og jeg tror, at vi for Fremtiden bør se os nøjere for, naar vi vælge Kvinder eller Mænd til at forestaa vore Opdragelsesanstalter. Jeg tager igen Forhørene for mig. Der staar i disse, at Fru Bransholm i Viborg ifølge Skolejournalerne deroppe gentagne Gange har faaet Advarsler om ikke at være saa unødigt streng og straffe for mange Bagateller og Smaaforseelser. Det var, medens hun var Lærerinde i Viborg. Mon det nu er rigtigt at tage en saadan Kvinde, der er unødigt streng, som straffer for rene Smaaforseelser, til Forstanderinde for et Børnehjem, den allervanskeligste Gerning? Mon det ikke var et Fejlgreb? Dernæst oplyses det, at da hun kom til Struer, rejste hele Befolkningen sig til Protest mod den Maade, hvorpaa hun behandlede Børnene, og man maatte flytte Børnehjemmet derfra, fordi hun var for streng. Hvorfor, flyttede man det ud til „Hebron“? Der ligger Ansvar hos Ledelsen, at de fandt hende god nok, selv om det Gang paa Gang var oplyst, at hun var unødigt streng.

Jeg tror, de Herrer ville give mig Ret